

Тодоръ.

(Удивенъ). И до сега!

Инонентий.

И до гробъ! Цигулката ми е едничката разтуха. Гледамъ, гледамъ очигъ ѝ, па засвирия пнѣщо ми отлеква на душата, стихва изчженото ми сърдце — и чувствувамъ се тъй по-благъ, по-кроткъ... унесено). Въ една такава вечеръ ми доде на умъ да прибера Бистра и Еремия . . . И ето въ тѣхнитѣ младици, азъ гледамъ моитѣ, въ тѣхниятъ домъ ще съзерцавамъ моя.

Тодоръ.

Ако не бѣше Маяка, все ми се чини, че биха се застѣпили за тѣхъ, но сега . . . (промѣнилъ мисълта си и като потрива злорадо ръцѣ). Впрочемъ не е изгубена надеждата. При този планъ, чини ми се, той би се отказалъ. (отвара отлжата книга). И гледай какво отворено писмо е разпрѣснато по всички къщи!

Инонентий.

(Хвърля погледъ). Да, знамъ го.

Тодоръ.

Знаешъ го и не го повразуми?

Инонентий.

(Замислено). Но когато намирамъ, че той е въ правото си.

Тодоръ.

Ти му давашъ право?

Инонентий.

Че ей прѣди колко дена (мисли) пакъ се разбила гемия съ жито, прѣди мѣсець — друга . . . Е само тази пролѣтъ толкова пакости.